

בת למישפחת אצולה מאתיופיה (מימין)

עובדת כמנהלת מועדון תל־אביבי

שית אחר עצמה הגיעה למועדון. היא נקת שרה למקום כיוון שהחלה לעבוד בו מיום פתיחתו. כאן מצאתי פחות או יותר שקט". אמרת ז'קלין. "מאז מות אבי, אני מתרחקת מאוד הזרקורים. פעם חייתי בתוך זה, אבל היום זה רק מתריע באכזריות על חסרונו של אבי.

"במועדון אני מרגישה כמו בבית. אני לא צריכה לחייך כל הזמן. אפשר אפילו לחלום קצת לפעמים". היא מוסיפה במבט כה ועיניה הכחולות והחולמניות המציצות מבעד לתלתיה מהייכות לרגע.

בעוד זמן קצר תיפרד ז'קלין בשמץ של צער מחבריה במועדון. התחנה הבאה היא אמסטרדם. "זהו, אני גומרת עוד פרק בחיים שלי", היא אימרת. "תמיד בלי עצב. אני ממשיכה הלאה. ממשיכה לחפש. המורדון ישאיר לי טעם טוב בפה. אף פעם לא אצטער על התקופה הזאת."

אנשי העסקים, הבנקאים, היהלומנים והיגריירים הנמנים עם צוות המועדון, מרור צים מהנערות. "הן משבירות רענן בינם הצפוף שלנו. הן עושות את המקום הזה למה שהוא נועד להיות, הבית השני שלי." הם מעידים. נוסף על השירות הנשי והאנושי מספק המועדון שירותים חדשיניים ראשונים בסוגם בארץ. מטרתו הימוצהרת, להקיף את כל השירותים שאפשר לספק לאישעסקים ולמשפחותו.

אפשר למצוא שם, למשל, טלוויזיה במעגל סגור והמשרדת ישירות מהבורסה. לשירותו של כל אישעסקים עומד חדר ישיבות לכל עת עם מזכיר צמודה, טלקס טלפון ומכונת־כתובה. שומרים עובדו הודעות, והוא יכול לקבל דואר במקום. ביאחרונה תחלו השגרירויות לארגן במועדון ערבים לאומיים. הראשונים בסידרה זו היו ערב מכסיקאני וערב יפאני. מני

שלים, היתה לי עוזרת שניקתה את הבית. פיתאום זה נגמר. הפסקתי לקבל כסף מהבית. הייתי נפחדת ומיואשת. לא האמנתי בעצמי, אבל היום, כשאני חושבת על מה שהצלחתי לעשות מאז, קשה לי להאמין שעשיתי את כל זאת בכוחות עצמי."

זני עזבה את ירושלים, עברה לתל־אביב והחלה לעבוד וללמוד — 20 שעות ביממה. ביום למדה, ובערב עבדה. בין השאר הספיקה גם להיות בעלת מניות במועדון־ברידג', כל אותו זמן למדה מלרנאות בשקידה כשהיא נלחמת בעקשנות בקשיי השפה בתום שלוש שנים עברה השתלמות מוזרות בטכניון. כשמתכלים בזני הדקיקה, קשה להאמין שאכן הצליחה לעשות את כל זה. אך שימשון, מבקר לי המקום, בא לעזרתה ומעיד: "זני היא כוח־עבודה מעולה. קשה תיום למצוא אצל בחורות מסירות כזו לעבודה."

עבודתה של זני דורשת ממנה להיכנס לעימותים עם אנשים, אך היא עומדת בכך יפה. היא ניחנה באותו "משהו" שער זר לה. אבל פניה מרצינים כשהיא אומרת: "אני מתגעגעת הביתה. לא הייתי שם כבר ארבע שנים." היא מעריצה את אמה, ואומרת: "אמא היא לידי אמיתית. היא לימדה אותי דברים רבים. בין השאר לימדה אותי להגיד את הדבר הנכון בזמן הנכון. זה הציל את חייה כמה פעמים." הבנות במועדון מסתדרות היטב עם זני, למרות שהיא אשה. "היא לא נותנת להרגיש שהיא הבוס, לא נכנסת לעצמות", מעידה עליה הדסה, הבארמנית התימנית בעלת תוויהפנים העדינים.

הדסה ובת ה־22 מנוסה בעיסקי מיסיעדות, ויודעת מה זה כשהבוס "עומד על הראש". הדסה באה ממישפחה שמרנית, המקבלת את עבודתה בהסתייגות. גם לה

מקהל־לאצולה

הצעירה יפת־התואר ושחומת־העור שקידמה את פני באי המועדון לא נראתה כמלצרית לכל דבר. גם יחסה אל האורחים לא היה כזה של ריחוק ואי־פוק. הוא היה לבבי וחם. היא קראה לכל אחד מהאורחים בשמו וליוותה אותו אל המקום התביב עליו. מאוחר יותר אף הגישה לשולחנות, בוריות ובטיבעיות. כשסיימה, ניגשה לבר והחלה מכינה משקה מסובך הקרוי "סחף קריבי" שכלל רשימה ארוכה של משקאות בתוספת פיליחי אננס, מלון ודובדבנים.

זנבורק אלמניו או בקיצור "זני", יכור לה לשמש כמלצרית. בארמנית, ואפילו נבחית לעת צרה. זני היא אס־הבית ב"מועדון", מיסעדת־מועדון־חברים, הממוקם ברחוב קטן של תל־אביב הקטנה ליד שדרות רוטשילד, בלב מרכז העסקים של תל־אביב.

זני האתיופית במוצאה הגיעה לישראל לפני כארבע שנים, ונשארה. מאוחר ירתר, כשפרצה המהפכה באתיופיה, כבר לא יכלה לשוב הביתה.

היא נולדה לפני 21 שנים לאם ממשפחת אצולה ולאב שהיה גנרל במישורה. בעיקר בות המהפכה הושלך אביה של זני לכי לא, והמישפחה מצאה עצמה לפתע מחוץ סרתכל. זו היתה התקופה הקשה ביותר בחייה.

"הייתי ילדה מפונקת מאד", היא מספירה. "אף פעם לא חסר לי דבר. אף פעם לא עבדתי או התאמצתי. כשגרתי ביריר

בת השגריר
אומרת ז'קלין, בתו של מי שהיה שגריר ישראל בניקאראגואה, העובדת כמלצרית.

אם הבית
זני שחומת־העור אינה מסתייגת מכל סוג של עבודה, למרות שגדלה בבית אצולה אתיופי. בשעות הלחץ היא מסייעת לבנות להגיש לשולחנות. "היא כוח־עבודה לא נורמלי", מעידות עליה הבנות בהתפעלות.

סים לתת גם לנשים דריסת רגל במועדון, עליידי תצוגות־אופנה, תערוכות וירעבי ברידג'. "האידיאל הוא להפוך את המקום לבית אמיתי, כאשר אשתו של אישעסקים נהנית גם היא", אומר בנצני, אחד מרוקמי רעיון הקמת המוסד.

הרעיון עלה כבר לפני שנים. היו שותפים לו ארבעה גברים נמרצים בשנות השלושים לחייהם. "כל אחד זרק רעיון", אומר בנצני, "עד שיום אחד היינו צריכים פשוט לקום ולבצע. חוץ מזה שאכלנו במיסעדות. לא היה לנו שום קשר לעסקים מהסוג הזה." ביקרנו במועדונים כאלה בחו"ל, וידענו שזה מה שחסר לאישעסקים בארץ. מה שחשוב הוא יצירת אוויר רה של בית. אהנו משמשים כתחליף לכל אותם מקומות ארעיים שבהם נאלץ אישעסקים הישראלי לקיים את פגישותיו עד עכשיו. בתור ששאלה, עלינו להוכיח שהתחליף אימנם כדאי..."

היה קשה בתחילה להסתגל לחיי הלילה ולמתירנות. "אבל לאט־לאט למדתי", היא אומרת. "ובכל פעם נוכחתי מחדש שהכל תלוי בי. במועדון המצב נעים הרבה יותר ואין מתח בין הקליינטים לבחורות. הם לא באים לכאן לחפש בחורה ללילה. הם באים כמו לבית השני שלהם. ובהתאם לכך גם היחס שלהם לבחורות."

"משבר־רוח רענן"

סגד העובדים במועדון הוא על שחרת המין הנשי. עובדת נוספת היא ז'קלין, בתו של מי שהיה שגריר ישראל בניקאראגואה. ז'קלין, שהעריצה את אביה ונהגה להילוות אליו במסעותיו הרבים, מצאה עצמה לפתע בודדה מאד עם מותו. עולמה חרב עליה. במהלך חיפוי